

Sygn. akt II KO 63/18

## POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

### **w sprawie S. G.-V.**

oskarżonej o przestępstwo z art. 190a § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 19 grudnia 2018 r.

wniosku Sądu Rejonowego w W.

z dnia 4 października 2018 r., sygn. akt II K [...], o przekazanie sprawy

do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k.,

### **p o s t a n o w i ł**

**uwzględnić wniosek i przekazać sprawę do rozpoznania**

**Sądowi Rejonowemu w W.**

### UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W. postanowieniem z dnia 4 października 2018 r., sygn. akt II K [...], wystąpił o przekazanie sprawy S. G.-V., oskarżonej z art. 190a § 1 k.k., do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, podnosząc, że czyn zarzucony oskarżonej miał zostać popełniony w siedzibie Sądu Rejonowego w W., w budynku, w którym mieści się także Sąd Rejonowy w W., zaś pokrzywdzoną w tej sprawie jest M. P., która jako sędzia obowiązki służbowe pełni w Sądzie Rejonowym w W.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Wniosek Sądu Rejonowego w W. zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie przypomnieć należy, że korzystanie z właściwości delegacyjnej w trybie art. 37 k.p.k. może nastąpić wyjątkowo, jako odstępstwo od konstytucyjnej zasady rozpoznania sprawy przez właściwy sąd (art. 45 ust. 1 Konstytucji) w sytuacji, gdy zostanie wykazane przez sąd inicjujący to postępowanie, że dobro

wymiaru sprawiedliwości wymaga takiego postąpienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2012 r., III KO 102/12, LEX nr 1231575).

Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie konsekwentnie wyraża tego rodzaju stanowisko, że zastosowanie art. 37 k.p.k. uzasadniają tylko takie konkretne sytuacje, które mogą wywierać wpływ na swobodę orzekania lub stwarzać przekonanie - chociażby mylne - o braku warunków do rozpoznania w danym sądzie sprawy w sposób obiektywny (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 lipca 1995 r., III KO 34/05, OSNKW 1995, z. 9-10, poz. 68; z dnia 17 maja 2006 r., II KO 27/06, LEX nr 186944; z dnia 26 czerwca 2007 r., II KO 36/07, LEX nr 282245).

W ocenie Sądu Najwyższego sytuacja, w której czyn zarzucony oskarżonej miał zostać popełniony w siedzibie Sądu Rejonowego w W., w budynku w którym mieści się także Sąd Rejonowy w W., zaś pokrzywdzoną w tej sprawie jest M. P., która jako sędzia obowiązki służbowe pełniła do niedawna, tj. do 6 lutego 2018 r., w Sądzie Rejonowym w W. powoduje, że w odbiorze społecznym może powstać usprawiedliwione przekonanie o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy przez Sąd Rejonowy w W., co oczywiście nie służy budowaniu autorytetu wymiaru sprawiedliwości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2018 roku, KO 41/18, LEX nr 2506137). W tej sytuacji troska o to, aby rozstrzygnięciom sądowym towarzyszyła społeczna świadomość, że są one niezależne od relacji zawodowych istniejących między pracownikami organów wymiaru sprawiedliwości, uzasadnia przekazanie niniejszej sprawy innemu równorzędnemu sądowi. Należy też podnieść, że fakt przekazania sprawy nie oznacza bynajmniej swoistej „dyskwalifikacji” sądu właściwego, lecz jest jedynie potwierdzeniem przez Sąd Najwyższy trafnej inicjatywy tegoż sądu, będącej wyrazem słusznego przekonania, że przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu stworzy lepsze warunki dla właściwego jej rozstrzygnięcia.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

